

מלאכול תרומה ופוסל את התרומה במגעו, עד שיטבול.

וכן מצטרפין כל המשקין לשיעור כמלא לוגמיו⁽⁶⁶³⁾ ביום הכיפורים. השותה ביום הכיפורים, אינו חייב בפחות משיעור "כמלא לוגמיו". והוא, שיכניס משקין בפיו ויסלקם לצד אחד ונראה. ושיעור זה הוא לכל אדם לפי גודל מלוגמו, ובאדם בינוני הוא פחות מרביעית.

גמרא:

שנינו במשנה: האוכל שנטמא באב הטומאה והאוכל שנטמא בולד הטומאה מצטרפין זה עם זה לטמא כקל שבשניהם.

הגמרא מביאה ברייתא, ומבואר בה הטעם שמצטרפין.

תניא: רבי שמעון אומר: מזה טעם, מצטרפין ולד ראשון עם ולד שני? לפי שאפשר לשני שיעשה ראשון⁽⁶⁶⁴⁾.

וטרם שהגמרא מבארת, היא תמיהה על לשון הברייתא: **ומי קא עביד שני**, את הנוגע בו לראשון? ⁽⁶⁶⁵⁾ **הא לא אפשר!** והרי אינו עושהו אפילו שני. אלא שלישי בלבד?!

ומתריצין: **אמר רבא: הכי קאמר: מי גרם**

בפחות מכביצה. שנאמר [ויקרא יא] "מכל האוכל אשר יאכל", דמשמע: אוכל הנאכל בבת אחת. ושיערו חכמים שאין בית הבליעה [הלוע שבה נבלע המאכל] מחזיק יותר מביצת תרנגולת.

וכן מצטרפין כל האוכלין לשיעור כגרוגרת להוצאת שבת. המוציא אוכלים בשבת מרשות לרשות, אינו חייב בפחות משיעור כגרוגרת.

וכן מצטרפין כל האוכלין לשיעור ככותבת [תמרה] ביום הכפורים. שיעור כל איסורי אכילה להתחייב עליהם, הוא בכזית. אבל לגבי להתחייב כרת ומלקות במזיד וחטאת בשוגג על אכילה ביום הכיפורים, השיעור הוא בככותבת, והוא מעט פחות מכביצה, כשתי זיתים⁽⁶⁶²⁾. מפני שהתורה שינתה בלשונה, ולא כתבה "לא תאכלו" כבשאר איסורי התורה, אלא "תענו את נפשותיכם", ומשמע שלא הקפידה התורה אלא על ביטול העינוי. ושיערו חכמים שבשיעור כותבת מתיישבת דעת אדם האוכלו, ובפחות משיעור זה, לא מתיישבת דעתו.

המשנה ממשיכה בדין צירוף משקין.

כל המשקין מצטרפין לפסול את הגויה [אדם השותה אותם], בשיעור רביעית. כמבואר לענין האוכל מאכלים טמאים, כן השותה משקים טמאים בשיעור רביעית, נפסל

662. כריתות יד א שולחן ערוך אורח חיים סימן תרי"ב.

663. גירסת המשנה.

664. עיין בפירוש ר"ש שם בטהרות מה

שהקשה מלשון הברייתא על סוגיתנו.

665. הקשה בפירוש ב: ומה התימה, והלא שני עושה ראשון על ידי משקה [חולין לד א]? ומתריך: זוהי רק טומאה דרבנן, וחכמים לא גזרו צירוף לגבי איסורי דרבנן, כמבואר לעיל לגבי